

1. **Göran Evert Martin Johansson** *10-11-1949 i Sund, Järnsnäs
Gift med **Sue Ann Newquist** *1-10-1948 i Taylor, Williamson county, Texas, USA
2. **Maj-Britt Victoria Carlsson** *24-7-1924 i Sund, Järnsnäs
Gift med **Knut Evert Emanuel Johansson** *2-7-1923 i Öen, Falla, Malmbäck
3. **Hilda Josefina Petersson** *6-12-1885 i Sjöeryd, Bälaryd
Gift med **Ernst Albin Carlsson/Skepp** *13-9-1881 i Stp. Nö.86, Solkaryd Södergård, Skepperstad
4. **Edla Mathilda Carlsdotter/Falk** *1-4-1857 i Smedhemmet, Flisby
Gift med **Frans August Petersson** *31-1-1851 i Näs, NorraSolberga
5. **Anna Lena Gustafsdotter** *15-6-1829 i Täringsorp Ngd. 1:5, Bälaryd
Gift med **Carl Emil Karlsson/Falk** *4-4-1828 i Sörhem, Vittaryd, Lommaryd
6. **Gustaf Isacsson** *11-4-1791 i Hultsbäcken, Bälaryd
Gift med **Stina Håkansdotter** *29-11-1793 i Kalvarödjan, Haddarp, Bälaryd
7. **Magdalena Ahlander** *1752 i Bolerum, Bälaryd †4-11-1833 i Hultsbäcken, Bälaryd
Gift 22-11-1769 med bonden **Isak Johansson** *26-7-1740 i Förås, Flisby †8-3-1815 i Hultsbäcken, Bälaryd
8. **Anna Maria Ascher** *1724 i Järstorp †9-5-1797 i Wassarp Östregård, Hakarp
Gift 4-12-1742 med mönsterskrivare **Jonas Ahlander** *17-10-1710 i Alarp, Barkeryd †13-5-1760 i Bolerum, Bälaryd
9. **Johan Ascher** *14-1-1697 i Vibyggerå (kyrkoherde) †2-6-1731 i Järstorp
Gift 1721 med **Hedvig Eleonora Osaengia** *1702 i Tävelsås †4-4-1732 i Järstorp
10. **Anna Djupadia**
Gift 12-7-1696 med kyrkoherde **Nicolaus Ask** *1669 i Tunastöde †5-4-1705 i Vibyggerå
11. **Barbro Blix**
Gift med kyrkoherde **Ericus Djupadius** *i Styrnäs † -06-1698 i Grundsunda
12. **Joen Persson/Blix** *i Styrnäs (arrenderade kronofiskerierna i Ångermanland)
Gift med **Anna Nilsson** från Frök
13. **Peder Månsson/Blix** *14-5-1542 i Undersåker (Landsskrivare) †1632 i Styrnäs
Gift med **Anna Johansd./Northman** *1564 i Nordvik
14. **Magnus Karlsson/Petri/Blix** *1500 i Kluxåsen †1570 (Kyrkoherde)
Gift med **Ingrid Hansdotter**
15. **Karl Laurensen** i Kluxåsen
Gift med **Mogensdotter/Blix**
16. **Margrete Joansdotter** i Kluxåsen, Jämtland död 1510
Gift med **Laurens Sveinsson** *1435 †1516 i Kluxåsen
17. **Joan (Jon) Sigurdsson** i Kluxåsen, Jämtland
18. **Sigurd Jonsson**

Gift med **Filippa** som är dotter till Greve Hans av Neugarten og Eberstein

Den första underättelse av Kloxaåsen i Medeltiden gives i ett brev daterat Sunde 21 november 1428, vari Tivad Olavsson kundgör att han med sin mors samtycke har sålt sitt moderne gods Kloxaåsen i Näs socken till Sigurd Jonsson för 36 jämtska mark och en mark i skjöte-gebyr. Säljaren Tivad Olavsson var son av en förövrigt okänd Olav och Helga Tivadsdotter, som må ha varit änka allaredan 1418, i vilket år hon säljer den halva gård Götatand i Lokne socken till Olav Joansson, och alltså ännu levde 1428. Hon är då den förste med säkerhet kände ägaren av Kloxaåsen. Sigurd Jonsson köpte som nämnt Kloxaåsen 1428, och var också bosatt där och nämnes 1441 som vittne vid försäljningen av gården Viken i Näs till en Sigurd Vigarsson, som synes ha varit besläktad eller sväger med honom. Få år därpå dog han, troligtvis 1447, eftersom Sigrid och Gudlaug Sigurdsdottrar med sina män i ett brev av den 2 okt. detta år erkänner att ha mottagit sina delar av arven efter fadern Sigurd i Kloxaåsen av sina bröder Joan och Halvard Sigurdssöner.

Norges historia, vol.4 sid.332, 369, 370, 388

Det kom många utlänningar in i Norska län i början av 1400-talet, Svenskar, Tyskar och Danskar. Särskilt starkt synes detta utländska inslaget ha varit i södra Norge. Många av dessa utlänningar gifte sig med Norska adelsdamer och fick på det viset mer eller mindre fast fot i landet, och de främsta Norska adelssläkterna efterlät i ökande grad bara kvinnor till att föra släkt och egendom vidare. Så kom Sudrheim och Björköy-Giskeättens position och gods att bli överfört till en Svensk släktgren. Arvingen till detta mäktiga godskomplex, Agnes Sigurdsdotter var gift med den Svenske riddaren Jon Marteinsson ca.1390, och deras son Sigurd Jonsson kom att spela en ledande roll i Norge första hälften av 1400-talet. Han ställde sig trofast på unionskungens sida, och blev utnämnd till drottsete av kung Erik 1439. Våren 1439 sammankallade riksrådet till krismöte i Oslo. Den unions och utrikespolitiska situationen var prekär, samtidigt som riksstyret under kungens exil på Gotland var ifärd med att gå i upplösning. Mötet vidtog att sända en delegation till kungen med bön om att låta antingen Olov Håkonsson, Erland Endridsson eller Sigurd Jonsson bli utnämnd till drottsete. Det blev så att kaos utbröt i riket eftersom det icke blev etablerat ett effektivt styre i landet, och situationen tvingade kung Erik till att efterfölja Nordmännens krav. Den 3 September 1439 utnämnde han Sigurd Jonsson till drottsete med fulla Kungliga rättigheter och fullmakter. Den nye drottseten var Norges mest betydande man. Fadern Jon Marteinsson var en Västsvensk adelsman som i sin tid hade kämpat på Håkon 6.s sida. Modern var dotter till Sigurd Havtoresson. Och herr Sigurd var således släkt med det gamla Norska kungahuset

(barn barn barns barn av Håkon 5.e). Sigurd Jonsson var också Norges rikaste man. Han ägde gods från Nord-Norge längs hela kusten och över Östlandet. Hans egendomar omfattade bland annat merparten av godscomplexet till den tidigare drottseten Erling Vidkunsson och hela det mäktiga Sudrheim-komplexet som hade varit i Havtoresönernas ägo. I Norge fanns det icke bra nog gifte till en så mäktig man, och herr Sigurd fann sig därför en Tysk Grevedotter till hustru, Filippa, dotter till Greve Hans av Neugarten. Den nye drottseten hörde till den absoluta kungatrogna och konservativa sidan av det Norska rådet. Efter 1442 hade icke det Norska rådet längre någon central betydelse. Sigurd Jonsson avgick som drottsete strax efter kungavalet.

Norges historia vol.5 sid.11, 12, 64

Också i Norge begav den nya situationen ledande politiska kretsar till handling. Sommaren efter Kristoffer av Bayerns död titulerade Sigurd Jonsson sig riksförstander sönnafjells och kanslern utställde ett landsvist brev, icke som normalt på kungens vägnar, men med hänvisning till de fullmakter han hade fått av riksförstandern och hela det Norska riksrådet. Båda dessa förhållanden berättar detsamma. Det Norska riksrådet hade vid nyheten av kungens död kommit samman och träffat de vidtrekkende vedtak som måste till, eftersom Norge fortsatt skulle fungera som en självständig politisk statsenhet. Riksråden kunde på mötet utan vidare konstatera att riket var utan kung. Det betydde att riksrådet nu hade blivit bärare av rikets suverenitet, tills de hade funnit en egen och villig kandidat till tronen. Men Sigurd Jonsson var icke bara aktuell som riksförstander. Allmogen Nordafjells hävdade halvt annat år senare att ärkebiskopen Aslak Bolt sommaren efter kung Kristoffers död, hade gjort känt för dem att något Sönnafjelske riksråd hade bett honom komma till Oslo. De hade då gjort det klart för honom att de icke önskade någon Dansk eller Tysk kung i Norge. Allra helst ville de ha Sigurd Jonsson till kung. Det var ingen tillfällighet att Sigurd Jonssons namn kom fram i denna förbindelse. Han var Håkon 5.s dottersons dotterson genom kungens oäkta dotter Agnes, som blivit gift med Havtore Jonsson från Sudreim (Sörum). Även om denna släktförbindelse icke gav Sigurd Jonsson något arvskrav på tronen, gjorde det honom utan tvekan till Norges förnämsta man. Dessutom var Sigurd Jonsson förnämre gift än någon annan i riket. Han var gift med Filippa, dotter av Greve Hans av Eberstein & Neurgarten. Greven var den förnämaste av alla Pommerannerna som hade kommit till Norden med Erik av Pommern, och det påstås till och med i en kilde att han var släkt med kungen. I tillägg var Sigurd Jonsson långt rikare än någon annan man i Norge. Över tusen egendomar hade han från Bjarkøy i Nord till Shetland i Väst och Västergötland i Sydöst. Sigurd Jonsson har likväl icke skänkt möjligheten för att bli Norges kung någon seriös tanke. Både han och alla andra med politisk erfarenhet och gangsyn såg klart att den tid för längesedan var förbi då Norge ekonomiskt och militärt maktade att upprätthålla ett eget Norskt kungahus. Kristian måste dessutom offra sin mest betrodda man i Norge, en man som hade innlagt sig stora förtjänster i striden för hans Norska kungadöme och som senare hade stått som hans främsta representant i landet, Hartvig Krummedike. Efter Sigurd Jonssons död blev han 1453 utnämnd till rikshovmästare i Norge. En ställning som han kombinerade med posten som länsherre på Akershus.

20. **Agnes Sigurdsdotter**

Gift med **Jon Marteinson**

21. **Sigurd Havtoresson** *ca.1315 †ca.1392

Sysselman och riksråd. Sigurd kan inte ha varit mer än högst 20 år gammal då han första gången 1833 tillsammans med brodern Jon Havtoresson, Erling Vidkunsson och Ulv Sakseson blir sagt att ha hållt Tunsbergshus för kung Magnus, men sedan ge sig i hans våld. Den feudale sjelvrådigheten som här fick uttryck, möter vi igen hos Sigurd vid flera tillfällen under 1330-talet, och för hans del var den väl också ett utslag av ungdomligt övermod. Det har kanske sammanhang med oppsetsigheten år 1333 som är omtalat i ett påvebrev från den 25-6-1334, då han blev fri från den bannlysning han fått i samband med att han tillfångataget biskop Hallvard av Hamar och tvingat honom att för en tid överlåta ett av biskopens fasta slott, troligtvis Mjöskattellet. Det är möjligt att det är denna notis som står i en enkel Isländsk årsbok under år 1339, att biskopen Salomon (av Oslo) och Hallvard blev tillfångatagna och rånade på sitt gods Roar (ellers ukjent), Sigurs och Ulv. Efter sin far ärvde han huvudgården Sörum på Romerike med tillhörande gods.

Den 29-9-1342 fick han påvlig dispensation till och gifta sig med Ingeborg, dotter till herr Erling Vidkunsson, som han enligt påvebrevet var besläktad med i 4.e led. Han blev därmed en av arvingarna till det största jordegodset i Norge, och då Erlings ende son Bjarne dog barnlös 1354, blev han i verkligheten huvudarvinge. Allaredan före sin död 1354 insatte Erling, Sigurd som arvinge till Giske, och efter Erlings död fick han dessutom Björköy. Dermed blev han utan tvekan den rikaste godsägaren i Norge. Allaredan 1353 hade han också blivit medarvinge till Sundbugodset, och 1363 fick han i en dom medarvsrätt efter sitt syskonbarn fru Herdis Torvaldsdotter. Han ökade sina gods med jordköp både nordanfjells och vestenfjells, och han hade också gods i Värmland. Medan brodern, herr Jon, mer och mer hällde sig till Sverige, blev Sigurd den främste adelsmannen i Norge.

Gift 1342 med **Ingeborg Erlingsdotter**, som var dotter till Erling Vidkunsson

22. **Agnes Håkonsdotter** *ca.1292 levde 1315

Jungfru Agnes, Kung Håkon V.s oäkta dotter blev trolovad med herr Havtore Jonsson 1302, hon var vid den tiden inte stort mer än 10 år gammal. Äktenskapet mellan dem kan därför först vara ingånget flera år senare, trol. omkr. 1307

Gift med **Havtore Jonsson** *ca.1275 †1320, sysselmann och riksråd. Han var son till Baronen och sysselmannen Jon Raud Ivarsson född ca.1245, död ca.1312.

Agnes och Havtore hade även sonen Jon Havtoresson född ca.1312, död ca.1390, riksråd.

23. **Håkon V Magnusson** *1270 †8-5-1319 på Tunsbergshus

Kung i Norge 1299-1319. Han var vår siste kung av Sverreättens manslinje. Hyllad och krönt år 1299 som närmaste tronarvinge efter att brodern Erik dog utan någon son. På sin dödsbädd utpekade Håkon sin närmaste rådgivare,

med kanslern i spetsen, till regenter för dottersonen Magnus Eriksson. har dottern Agnes tillsammans med en frilla, **Gro** som levde 1390. Man vet inte säkert vem som är mor till Agnes Håkonsdotter. Det är emellertid troligt att det var Gro eller Groa som var abbedissa i Nunnesäter Kloster i Oslo. Utan att kunna bevisa har det förts fram att hon kan vara av Bolt-släkten eller en dotter på Rein.

24. **Magnus VI Håkonsson Lagaböte** *1-5-1238 i Tönsberg †9-5-1280 i Bergen
Kung i Norge 1263-80. Magnus blev kungahyllad 1257 och krönt 1261. Han blev regerande monark efter faderns död 1263.
Gift 11-9-1261 i Bergen med **Ingeborg Eriksdotter** *1244 i Danmark †1287
År 1260 blev det planlagt och få Magnus gift med Ingeborg, dotter till den år 1250 mördade danske kungen Erik Plogpenning och hennes tyskfödda drottning Jutta av Sachsen. Frieriet blev framfört först hos hennes morfar, hertig Albrecht, därefter 1261 hos hennes danske förmyndare. Hon blev så hämtad i Danmark av biskop Håkon och andra norska hövdingar 1 juli 1261, utan att något formellt samtycke från den danske kungen förelåg, Möjligen handlade man så hastigt eftersom Birger Jarl i Sverige önskade få henne gift med en av sina söner. Bröllopet stod så i Bergen med stor glans, och den 14-9-1261 blev begge krönta av ärkebiskop Einar.
Alv Erlingsson var son till Skule Bårdsson, systerson dvs. tremänning till kung Magnus Lagaböte. Han var alltså barnbarn till Ingeborg Baardsdotter och Alv av Tornberg. Efter kungens död fick herr Alv en storhetstid som änkedrottning Ingeborgs yndling och redskap. Hon var en stridbar och initiativrik dam som 17 år gammal lät sig bortföras av Håkons män. Man kan fråga sig om den mycket fredsamme Magnus till alla delar svarade upp till Ingeborgs smak. I vart fall hade han under 20 års tid aldrig klarat av att få hennes fars arv utbetalt, utan han lät det gå till öppen strid.
Ingeborg synes ha varit kvinna för och ta hand om toppolitiken efter mannens död. Det är påtagligt att det nu äntligen skulle bli fart på sakerna, både om farsarven och den grådige norske bispene. Till detta passade den kække herr Alv bättre än den spake Magnus Lagaböte. I förhållande till danske kungen blev nu också hans forbundsfelle Lybeck öyensynligt inblandat. Tyska köpmansvaror blev beslagtagna i Bergen 1283. Alv Erlingsson, baron och sysselman i Borgesyssla, opererade 1284 och 1285 från sin privata borg Isegran vid det nuvarande Fredrikstad, mot både danska, tyska och frisiska köpmansskepp, och härjade vid de danska kusterna. Det är säkert att Alv i detta hade stöd inte bara hos drottningen, sedan han blev förfremmet till Jarl (för och värja Norges rike).
Den norska dristigheten blev mycket lite lönsam för kungadömet, vem som nu var ansvarig för den. Ett förbund av tysk-pommerska byer, nordtyska furstar och kung Erik Klipping tvang Norges kung till och acceptera en voldgiftsdom i Kalmar år 1285. Nordmännen måste betala 6000 mark silvermynt i ersättning-ett års skatteintäkter-förutom tillbakabetalning av beslagttaget gods och andra innrömmelser. Drottning Ingeborgs arv blev icke nämnt.
Den dåvarande hertig Håkon hade emellertid blivit myndig 1284. Han och den krets som samlat sig omkring honom i hertigdömet, såg med förgrymmelse på Ingeborgs och herr Alvs äventyrligheter, och tog utryckligen avstånd från krigshandlingarna mot tyskarna. Motsättningen till Alv, som var sysselman inom Håkons hertigdöme, slog ut i full låga då Ingeborg avled i mars 1287. Alv gjorde uppror, fångade och dräpte hertigens borghuvudsman i Oslo, Hallkjell Krökedans. Upproret var säkert nog en reaktion på försöket att begränsa eller frånta Alv hans maktställning. Upproret misslyckades, 260 man av Alvs sveitunger blev dräpta. Alv själv sökte sin tillflykt till Sverige. Han slutade sina dagar på steil og hjul vid Helsingborg.
Dessa begivenheter kan icke ha undgått och göra ett starkt intryck på hertig Håkon, som var 13-17 år då det föregick. Och det var icke mins dem han siktet till 1308.
25. **Håkon Håkonsson** *1204 i Folkingsborg, Eidsberg †15-12-1263
Kung i Norge 1217-63. Håkon blev född sommaren 1204, någon månad efter faderns död, på Folkingsborg, Eidsberg i Borgesyssel. Baglerne var herrar i Viken vid den tiden, så det gällde och vara försiktig och icke låta dem få reda på att det var fött en son till kung Sverre. Själva födseln föregick i all hemlighet, endast en präst som Inga bodde hos, visste vem gutten var. Men när ett år hade gått förstod Traand präst och Inga att det var bäst att fara iväg med honom, de for till Oplandene och fick där någon gammal birkebeinerne till och fara över fjället med honom till Nidaros, mitt på den hårdaste vintern. Tidigt på året 1206 kom birkebeinerne fram till Nidaros, till kung Inge Baardsson med Håkon, och både kungen och sedan jarlen Haakon Galen tog väl emot gutten och erkände honom som kungason. Sagan har en massa berättelser om hur tidigt ute han var och hur gott han kunde svara för sig, helt från han var tre år gammal och för några dagar hade kommit i baglernes våld i Bergen. Efter kung Inges död var det oenighet bland birkebeinerne om vem som skulle bli hans efterföljare, den 13-årige Håkon, Inges son Guttorm eller hans bror Skule jarl. Det var tal om att Håkons mor Inga skulle bära järnbyrd för att bevisa hans härkomst, man talade om att vänta tills ärkebiskopen kom tillbaks från en resa. Det kom brev från lendmännen på Vestlandet, som tog bestämt parti för Håkon, och till slut blev han också tagen till konung på Öreting. Skervald från Gauldal gav honom kungsnamn, samme man som 15 år tidigare hade gett hans far Håkon Sverresson kungsnamn. Men korsbröderna nekade till och låta bära ut St. Olavs skrin till hyllningen, så den vanliga eden kunde inte bli svuren. Håkon blev också hyllad i Bergen år 1217.
Skule Bårdsson blev regent och jarl med en tredjedel av riket under sig. Skule var halvbror till Inge Bårdsson. Efter Filippus död samma år blev Håkon också hyllad öst i landet. Efter slutlig förlikning mellan birkebeiner och bagler blev baglerflocken upplöst år 1218. På riksmötet år 1218 blev riksdelningsavtalet mellan Håkon och Skule förnyat. År 1217 blev slittungflokken reist i Marker, med Magnus, angiveligt son till Magnus Erlingsson, som kungsämne. Resterna av slittungflokken gick upp i ribbungflokken som blev reist år 1219 i Viken med Sigurd angiven son av Erling Steinvegg, som kungsämne. Ribbungene blev äntligen slagna år 1227. På riksmötet i Bergen år 1223 blev Håkon erkänd som rätt arvinge till tronen framför andra. År 1236 blev Skule hertig utan någon egen riksdel under sig, han tog

kungsnamn år 1239, men blev fälld år 1240. Efter detta var Håkon ensam kung till sin död.

Gift 25-5-1225 med **Margareta Skulesdotter** *1209 †1270 i Rein kloster

Margareta är Hertig Skules Baardssons dotter

26. **Håkon III Sverresson** *ca.1178 †1-1-1204, Kung i Norge 1202-04
Gift med **Inga** från Varteig *1185 †1235
Om Ingas ålder och hennes förhållande till kung Håkon Sverresson vet vi inget. Hon hörde uppenbart till en god bondesläkt i Östfold, och blev efter rimliga konstruktioner av moderna historiker, kort efter kungasonens födelse år 1204 gift med birkebeinerhövdingen Vegard från Verdal. I detta äktenskap hade hon med all säkerhet en son Olav. Å andra sidan är detta icke till hinder för att hon år 1217-18, efter en del vanskligheter bär järn för att bevisa att kung Håkon är Håkon Sverressons son. Efter Vegards död år 1221 nämnes hon en annan gång i Håkon Håkonssons saga tillsammans med andra av hovets damer.
27. **Sverre Sigurdsson** *ca.1152 †9-3-1202, Kung i Norge 1184-1202
Gift med **Astrid Roesdotter** som är biskop Roes dotter
28. **Sigurd Haraldsson Mund** *1133 †10-6-1155 i Bergen Norge, Kung i Norge 1133-37
Gillesönerna blev snart kungar efter faderns död. Inge Krokrygg på Borgarting och Sigurd Mund på Öreting. Öystein kom till Norge och blev strax samkung på Öreting år 1142. Efter att Sigurd Slembe och Magnus Blinde blev dräpta år 1139, härskade det fred mellan kungarna till 1155 då Sigurd Mund blev dräpt av Inges män i Bergen. Efter att Öystein blev dräpt av Inges män i Bohuslän år 1157, var Inge ende kungen till 1159, då Håkon Berdebrei blev tagen till motkung. Inge Krokrygg blev fälld i ett slag vid Oslo mot Håkons män år 1161.
Har sonen Sverre tillsammans med frillan **Gunhild**
29. **Harald Gille** *ca.1103 på Irland †13-12-1136 i Bergen Norge, Kung i Norge 1130-36
Den 26-3-1130 avled Sigurd Jorsalfare i Oslo och blev begravd i den nybyggda Hallvardskyrkan, där han blev lagd i stenväggen från koret sett på sörsidan. Sonen Magnus var då i byn, och han övertog strax styret. Men han hade en rival, Irländaren Gilchrist, som hade kommit till landet något tidigare och hade krävt arvsrätt. Han sa att han var son till Magnus Barfot med en irisk kvinna. Modern var för övrigt med för att vittna. Gilchrist kallade sig också Harald, och i Norge blev han hetande Harald Gille. Lendmannen Hallkjell Huk från Möre var den som tog honom med från Hebridene. Vid den tiden kunde man inte neka honom att bevisa sin härkomst med järnbörd. Två biskopar ledde honom över nio glödande plogjärn, och fötterna var uppräbrända då de tre dagar senare blev undersökta. Dermed erkände Sigurd irländaren som sin bror. Men han fick hela folket att svärja på att bara sonen Magnus skulle vara kung efter honom. Men Magnus var långtifrån populär, och strax efter Sigurds död, visade det sig att Harald icke ville låta Magnus behålla kungadömet ensam. Harald var den lustiga och älskvärda typen, han hade lätt för att få vänner, mens Magnus skall ha varit högmodig och grusom, glad i pengar och lika snabb att göra av med dem. Följden blev att Harald Gille fick gott följande då han också lät göra sig till kung. Harald var i Tönsberg då Sigurd dog, och det var där, på Haugating, han krävde lika rätt med Magnus, och lät sig utropas till kung över halva Norge. Den edan han måste svärja om icke å strebe efter riket, räknade folk för otvunget och oskyldig. Harald fick mer folk än Magnus, och det blev snart förhandlingar mellan dem. Resultatet blev att Magnus inte såg någon annan råd än att överlåta halva riket till farbrodern.
Från Snorre Sturlasson: Magnus Blindes saga:
Kung Harald fick en son, som hette Sigurd, med **Tora Guttormsdotter**, dotter till Guttorm Gråbarde. Under lång tid var ätten och ättevernet en realitet, och störst roll spelade det självklart för de mäktigaste, de äldste ätterna i bygden. Små och ringa ätter hade svårigheter att hövda sig mot kaksene. Man kan icke låta sig ledas endast av lovföreskrifterna när man skall göra sig en föreställning om hur samfundet i verkligheten fungerade. Kungsmodern Tora lät riva ut tungan på en småsvein som hade nasket av hennes godtefat.
30. **Magnus Barfot** *1073 †24-8-1103 i Ulster, Irland, begravd i St. Patrick's Church, Down, Ulster
Kung i Norge 1093-1103, har sonen Harald Gille tillsammans med en **Irisk frilla (Bethoc Gillesdotter)**
31. **Olav III Kyrre** *ca.1050 †22-9-1093 i Haukeby Tanum, Bohuslän, Kung i Norge 1067-93
Har sonen Magnus Barfot tillsammans med frillan **Tora Arnadotter** från Viken *1040-50 i Gudøy, Sunnamöre
32. **Harald III Sigurdsson Hardråde** *1015 †25-9-1066 i Stamford Bridge, Kung i Norge 1047-66
Det var trönderna och deras norska förbundsfeller som vann över kung Olav, men det var danskarna som skördade frukterna av segern. Kung Knut insatte sin son Svein, ännu bara barnet, till lydkung i Norge, under förmyndarskap av modern, den Angelsachsiska Aelfgifu, som nordmännen kallade Alfiva. Nordmännen fick snart märka att de hade kommit ur askan i elden. Danskarna införde nya påbud, skatter och tyngsler av forskjellig och ohört slag. En grusom hungersnöd hemsökte Europa i början av 1030-talet, och den drabbade också Norge. De nya påbuderna gjorde danskarna förhatt, bönderna uppnådde inte den friheten de hade kämpat för, hövdingarna fick inte de fördelarna de hade blivit lovade, och hårda nödar befäste intrycket av ett olycksbringande styre. I denna situation kunde helgonkungen i Trondheim bli också ett nationellt samlingsmärke-det han aldrig hade gjort i levande livet. Danskarna blev jagade ur landet, och med allmän tillslutning blev Olavs son Magnus (den Gode) hämtad från Ryssland, där han var för fostring, och satt i kungasätet. Härefter var oppositionen mot rikskungadömet minimal. Efter tio år måste Magnus finna sig i att dela kungamakten med onkeln Harald. Han hade gjort krigarkarriär i Bysants. Magnus dog kort därefter år 1047, och Harald stod för riket ensam i ett antal år, tills han föll under försöket att erövra England år 1066. Han blev följd av sonen Olav Kyrre (1066-93), sonsonen Magnus Barfot (1093-1103) och Barfotesonen Öystein, Sigurd Jorsalfare och Olav.
Gift med **Tora Torbergsdotter** av Giske *1025 †efter 1062

33. **Sigurd Syr** * i Ringerike † -2-1018 i Bönsnes, Ringerike, Kung på Ringerike & Oppland
Gift efter 995 med **Åsta Gudbrandsdotter** *967 i Gudbrandsdalen †ca.1020. Hennes far hette Gudbrand Kule.
Åsta var i sitt 1.a äktenskap gift med Harald Grenske, småkung i Vestfold född ca.960, död 995.
Åsta och Harald har tillsammans sonen Olav den Helige Haraldsson född 995, död 1030 på Stiklestad.
Olav den Helige Född 995. Död 1030 på Stiklestad. Kung i Norge 1016-28. Olav, även kallad
Olav Digre, skall ha varit en ättling av Harald Hårfager. I landsflykt från 1028, tills han vände tillbaka till Norge, för
att falla på Stiklestad år 1030. Efter sin död blev han dyrkad som helgon och fick tillnamnet den helige.
34. **Halvdan Sigurdsson** *i Oppland †efter 960, Kung på Oppland
Halvdan var angivelig son till Sigurd Rise och sonson till Harald Hårfager, död und 940-talet.
Från Snorre Sturlasson: Olav Trygvessons saga, avsnitt 60:
Samma vinter drog kung Olav upp på Ringerike och kristnade där. Åsta Gudbrandsdotter gifte sig snart igen efter
Harald Grenskes död, med en man som hette Sigurd Syr (Sugge), han var kung på Ringerike. Sigurd var son till
Halvdan, och han var son till Sigurd Rise, son till Harald Hårfager.
35. **Sigurd Rise**
36. **Harald 1 Hårfagre Halvdansson** *ca.858 i Vestfold, Norge †ca.940 i Norge, Kung i Norge 863-933
Gift med **Snefrid Svåsesdotter** av Hadaland-Ringerike, var gift 6 gånger. Snefrid var dotter till finnen Svåse.
Han enade ca.872 under mycken strid Norge till ett land och brukar därför anses vara det enade Norges
Första kung. Fick namnet Hårfager för sitt långa och vackra hår. Genom sin vilja att lägga höga skatter
I Norge, anses han också vara orsaken till att Jämtland, Färöarna, Island, Grönland och Shetlandsöarna
Befolkades av flyende norrmen. Olav den Helige, som levde mellan 995 och 1030, kunde kalla Harald Hårfager för
sin farfars farfar. Olav den Helige Född 995. Död 1030 på Stiklestad. Kung i Norge 1016-28. Olav, även kallad
Olav Digre, skall ha varit en ättling av Harald Hårfager. I landsflykt från 1028, tills han vände tillbaka till Norge, för
att falla på Stiklestad år 1030. Efter sin död blev han dyrkad som helgon och fick tillnamnet den helige.
37. **Halvdan den svarte Gudrödsson** av Agder-Vestfold o. Sogn *ca.823 i Vestfold, Norge
†ca.863 i Stein Ringerike
Gift ca.855 i Norge med **Ragnhild Sigurdsdotter** *i Ringerike
Halvdan var Kung i Ringerike, Norge. Namnet svarte brukades på grund av hans svarta hår.
Blev begravd i Stein, Ringerike (strax norr om Oslo) och platsen kallas sedan dess Halvdanshaugen.
Sagorna berättar bland annat om begravningen och platsen, men någon officiell utgrävning har inte
Gjorts förrän hösten 1997. Redan första utgrävningssdagen hittade man ett vikingaskepp, vilket till
Storlek verkar likna andra skepp som man hittat i Norge. Utgrävningarna kommer att fortsätta 1998.
38. **Gudröd** Storlåtne (veidekonung) av Vestfold-Hedemark-Toten-Hadaland-Jylland †ca.810-20
Gift med **Åse Haraldsdotter**
Gudröd hette Halfdans son, som tog kunganamn efter honom. Han kallades Gudröd den glansfulle, men andra nämnde
honom jägarkungen. Han hade till maka en som hette Alfhild och var dotter till kung Alfarin av Alfhem, och med
henne fick han halva Vingulmark. Deras son var Olav, som senare fick namnet Geirstada-alf. Alfhem var på den tiden
namnet på landet mellan Raumälven och Göta Älv. Men när Alfhild var död sände konung Gudröd sina män västerut
till Agder där det härskade en konung som är nämnd Harald den munkäggsröde. De hade i uppdrag att fria till hans
dotter Åsa på kungens vägnar, men Harald sade nej. Sändemännen kom tillbaka och förtalte kungen om utgången av
ärendet. Något senare sköt kung Gudröd skepp i vattnet och for med en stor här ut till Agder, dit han kom helt oväntat
och företog landgång och överföll kung Haralds gård om natten. Men när denne blev varse att en här kom emot honom,
då gick han ut med så mycket manskap han hade. Det vart strid, men Gyrd. Konung Gudröd tog stort byte och förde
med sig hem kung Haralds dotter Åsa och höll bröllop med henne. De fick en enda son, som hette Halfdan. Samma höst
som Halfdan blev en vinter gammal for kung Gudröd på gillen och låg med sitt skepp i Stivlusundet. Där var mycket
drickande och kungen var svårt drucken, och på kvällen när det var mörkt gick kungen ner från skeppet. Men när han
nådde landgångens ände lopp en man emot honom och rände ett spjut igenom honom, och det vart hans bane. Mannen
dräptes på fläcken, men om morgonen när det blivit ljus kändes han igen, och det befanns vara drottning Åsas skosven.
Hon förnekade då heller inte att rådet var hennes.
39. **Halvdan milde** konung på Vestfold
Gift med **Liv** som är dotter till Dags på Vestmar
Halfdan hette konung Eysteins son som tog kungadömet efter honom. Han var kallad Halfdan den givmilde och
matsnåle. Det är sagt att han i tjänstelön gav sina män lika många guldpennningar som andra kungar gav
silverpenningar, men han lät folket hungra i fråga om förplägnad. Han var en stor krigare och låg länge i viken och
skaffade sig byte. Han var gift med Hlif, dotter till kung Dag i Väst-Möre. Hans huvudgård var Holtar i Vestfold, och
där dog han sotsdöden, men han är högsatt på Borro.
40. **Eystein fjärt** Reg. i Norge ca.730
Gift med **Hild** som är dotter till Erik Agnarsson
Halfdan vitbens son Eystein var efter honom konung i Raumarike och Vestfold och äktade Hild, dotter till Eirik
Agnarsson, som var konung av Vestfold. Eiriks far Agnar var son till konung Sigtrygg av Vindil, och kung Eirik ägde
ingen son. Han dog medan kung Halfdan vitben ännu levde. Då lade Halfdan och hans son Eystein under sig hela resten
av Vestfold, och Eystein härskade över Vestfold så länge han levde. Då fanns det på Varna en konung som hette Sköld

och som var mäktiga trollkunniga. Kung Eystein for med några härskare över till Varna och skövlade där och tog vad han fann av kläder och andra kostbarheter och böndernas gagnvaror och gjorde strandhugg, och sedan drog de bort igen. Kung Eystein var redan borta och kommen ut på fjorden när Sköld såg deras segel. Han tog då sin mantel och svängde den och blåste på den. När de andra kom seglande in runt Jarlsö satt kung Eystein själv vid styråran, och ett främmande skepp kom styrande helt nära dem. Det var någon böljegång på fjorden och främlingsskeppets segelbom vrok konungen över bord och det vart hans bane. Männerna fick tag i hans lik, som fördes in till Borro, där en våg uppkastades över det uppe på sandbrinken längsmed sjön vid Vadla.

41. **Halvdan vitben** Reg. i Norge ca.710

Halvdan vitben var en mäktig konung. Han hade till äkta Åsa, dotter till opländingakungen Eystein hårdråde, som härskade över Hedmarken. Hon och Halvdan hade tvenne söner, Eystein och Gudröd. Halvdan lade under sig mycket av Hedmarken och Toten och Hadaland och en hel del i Vestfold. Han blev en gammal man och dog sotdöden i Toten men vart flyttad ut till Vestfold, där han högsattes på den ort som heter Skär-eid i Skiringssal.

Gift med **Åsa** som är dotter till Eystein onde

42. **Olav Trätälja** av Värmland Reg. i Norge ca.675

Gift med **Solveig Haraldsdotter** av Soleyjar

När Olav, konung Ingjalds son, sporde sin fars frånfälle, då flydde han ur landet med alla som ville följa honom, ty svearnas hela hop reste sig annars som en man att driva bort kung Ingjalds ätt och alla hans vänner. Olav gav sig först till Närke, men när svearna spårade honom dit, kunde han inte vara där längre. Då for han västerut genom skogarna till den å som norrifrån faller ut i Vänern och heter Älven. Där slog han och hans folk sig ner och började röja skogen och svedja och bränna och sedan bebygga landet och där vart brått stora härad, som de kallade Värmland. Där var gott land. Men när det i Svitjod spordes om Olav att han röjde skogar, kallade de honom där trätälja, och den utväg han funnit syntes dem smädlig. Olav fick en hustru som hette Solveig eller Sölva, dotter till Halvdan guldtand från solöarna i väster. Halvdan var son till Sölve Sölvarson, och sonsöns son till Sölve den gamle, han som först röjde och bebyggde Solöarna. Olav trätäljas mor Gauthild var dotter till Ålof som i sin tur var dotter till Olav den skarpsynte, konung av Närke. Olav och Sölva hade två söner, Ingjald och Halvdan, av vilka den senare uppfostrades på Solöarna hos sin morbror Sölve och vart kallad Halvdan vitben.

Det var mycket folk som for biltogt från Svitjod, utdrivet av konung Ivar. De sporde att Olav trätälja hade goda försörjningsmöjligheter i Värmland, och dit drev till honom en sådan massa människor att landet inte kunde föda dem alla. Det vart svårt oår med hungersnöd, och för det gav de sin konung skulden, som svearna alltid varit vana att skylla både äring och äringlöshet på kungen. Konung Olav var inte mycket för att blota, och det likade svearna illa, då de trodde att därav kom missväxten. Så drog svearna samman en här, for mot kung Olav trätälja och inringade hans gård, brände honom inne och gav honom åt Odin som blot till god årslycka. Det skedde vid Vänern.

43. **Ingjald illråde** i Uppsala, born about year 600, died ca. year 655

Gift med **Gauthild**

Bröt-Anund hade en son, som hette Ingjald. Konung i Fjädrundaland var då Yngvar, som med sin hustru hade tvenne söner, av vilka den ene hette Alf och den andre Agnar. De var båda rätt jämnåriga med Ingjald. Vida kring i Svitjod fanns det på den tiden häradskungar. Bröt-Anund själv rådde för Tiundaland där Uppsala ligger och alla svears ting är, och där var den tiden stora blot dit många av kungarna sökte sig och det var vid midvintertid. En vinter, då mycket folk samlas i Uppsala var också kung Yngvar och hans söner där, och de var då sex vintrar gamla. Kung Yngvars son Alf och kung Anunds son Ingjald rustade med småpojkslekar och vardera skulle råda för sitt manskap. Men när de så lekte samman, visade sig Ingjald ostarkare än Alf, och det tog han sig så illa vid att han grät mycket. Då kom hans fosterbror Gautvid till och ledde bort honom till hans fosterfar Svipdag den blinde och sade honom att illa hade det gått då han var både ostarkare och okarskare i lekarna än Alf, kung Yngvars son. På det svarade Svipdag att det var en stor skam. Nästa dag lät Svipdag ta hjärtat av en varg och steka på en sten och gav det sedan åt Ingjald kungason att äta, och av detta vart han den bistraste och grymmaste och värste i skaplynnen av alla män. Och när Ingjald var till mannaår kommen bad Anund om en hustru åt honom, och det var Gauthild, konung Algauts dotter. Han var son till konung Gautrek den givmilde, son till den Gaut eller Göt som Götland fått namn efter. Konung Algaut tyckte sig veta att hans dotter bleve väl gift om hon finge kung Anunds son och ifall han hade sin fars skaplyne. Och så vart ungmön sänd till Svitjod och Ingjald firade där sitt bröllop med henne.

Kung Anunds son Ingjald var nu konung i Uppsala. Uppsalakungarna var de förnämsta av kungarna i Svitjod, där det den tiden även fanns många häradskungar. Från den tid då Odin var hövding i Svitjod var de som satt i Uppsalarna enväldshärskare över allt sveaväldet tills Agne dog, men då kom riket första gången under brödrskifte som förut skrivits, och sedan fortplantade sig makt och kunganamn i ätterna efterhand som de förgrenades, varvid somliga kungar uppröjde stora skogstrakter och bebyggde dem och på så vis utvidgade sitt rike. Och den gång konung Ingjald tog makt och konungadöme, då fanns det många häradskungar som redan sagt är. Kung Ingjald lät tillreda ett stort gästabad i Uppsala då han tänkte dricka arvsöl efter kung Anund, far sin. Han lät rusta till en sal, i ingen mån mindre eller mindre präktig än själva Uppsalen, och den kallade han Sjukungasalen, ty där restes sju högsäten. Kung Ingjald sände så män över allt Svitjod och bjöd till sig konungar och jarlar och andra väldesmän. Till det arvsölet kom Ingjalds svärfar kung Algaut, så kung Yngvar av Fjädrundaland med sina söner Agnar och Alf, därpå kung Sporsnjall av Närke och kung Sigverk av Attundaland. Kung Granmar av Södermanland var bjuden men kom inte. De sex kungarna visades alla till sätes i den nya salen, och då stod ett av de högsäten tomt som kung Ingjald låtit bygga. Allt det manskap som kommit vart också bänkade i den nya salen, men själv hade kung Ingjald gett säte åt sin hird och sitt manskap i övrigt i Uppsalen. Det var sedvänja den tiden att när arvsöl skulle hållas efter konungar och jarlar, då skulle den som höll gillet och som

till arvs skulle ledas sitta på högsätets fotsteg ända tills det horn bars in som kallades bragarfullet. Då skulle han resa sig upp, ta hornet, avlägga ett löfte och dricka det i botten. Sedan skulle han ledas upp i det högsäte hans far ägt, och då var han kommen till fullt arv efter honom. Nu skedde det här på så vis, att när bragarfullet bars in, då hov sig konung Ingjald och tog det stora djurhornet och avlade ett löfte att han skulle göra sitt rike dubbelt större i varje väderstreck eller ock dö. Och sedan drack han hornet i botten. Men när männen var druckna om kvällen, då sade kung Ingjald till Folkvid och Hulvid, Svipdags söner, att de skulle väpna sig och sitt folk som avtalt var denna samma afton. De gick då ut och åstad till den nya hallen och bar eld på den, och snart började huset flamma i ljusan låga. Där brann då de sex kungarna inne med allt sitt folk, och de som sökte slå sig ut vart raskt dräpta. Sedan lade konung Ingjald under sig alla de riken dessa kungar ägt och tog skatter av dem.

Konung Ingjald hade med sin hustru tvenne barn, av vilka det äldre hette Åsa och det yngre Olav trätälja. Och Gauthild, kung Ingjalds maka, sände gossen till sin egen fosterfar Bove i Västra Götland, där han uppfostrades samman med Boves egen son Saxe, som kallades skinnaren. Det är mäns utsaga, att kung Ingjald i allo dräpt tolv konungar och svikit dem alla under trohetsed. Han vart därför kallad Ingjald illråde, och han var konung över större delen av Svitjod. Sin dotter Åsa bortgifte han med konung Gudröd i Skåne. Hon var lik far sin till skaplynnnet, och Åsa vållade att mannen dräpte Halfdan, sin egen bror. Halfdan var far till Ivar vidfamne. Slutligen rådde Åsa också död på sin egen husbonde Gudröd.

Ivar vidfamne kom till Skåne efter sin farbror Gudröds fall och drog genast samman en väldig här, med vilken han sedan styrde upp till Svitjod. Åsa illråda hade redan gett sig av upp till sin far. Konung Ingjald var stadd på Ränninge på gästabud när han fick kunskap om att konung Ivars här och flotta redan var nära. Ingjald fann sig sakna kraft att kämpa mot Ivar, och ej heller ansåg han det möjligt att fly någonstans hän, ty från vad håll det än var skulle hans fiender skynda till. Då tog han och Åsa ett råd som blivit vida frejdat. De drack allt folket dödfullt och sedan lät de lägga eld i hallen. Då brann hallen och allt folk som var där inne samman med konung Ingjald. Ivar vidfamne lade nu under sig allt sveaväldet. Han tillägnade sig också hela Danariket och en stor del av Saxland och allt östlandet och femtedelen av England. Av hans ätt är sedan komna de dana- och sveakungar som haft allenaväldet över rikena. Med Ingjald gick Uppsalaväldet ur Ynglingarnas ätt, åtminstone så långt man kan tälja direkt från far till son.

OBS! Erik Plogpenning är far till Ingeborg Eriksdotter, som är hustru till Magnus VI Håkonsson Lagaböte, ovan.

25. **Erik Plogpenning** *1216 †10-8-1250 på Slien

Hertig av Slesvig 1218-32, Kung av Danmark 1241-50.

Erik var äldste sonen i Valdemars äktenskap med Berengaria, och blev strax efter födslen utnämnd till Hertig av Jylland. Han avlöste år 1226 sin halvbror Valdemar som fånge i Schwerin och blev utlöst år 1230. Efter broderns död kröntes han i Lund till kung av ärkebiskop Uffe Pinsedag den 30-5-1232. Vid Valdemars död blev han ensam kung, och det blev på ett riksmöte i ett aktstycke fastställt regler för landets styre.

Under hela sin regeringstid låg Erik i strid med sin yngre bror Abel, hertigen av Slesvig. Krigslyckan var växlande. Sitt tillnamn fick han för en plogskatt han utfärdade. År 1250 blev han tagen till fånga av Abel och så mördad av hans män på Slien. Hans tragiska död medförde att han blev dyrkad som helgon fastän han aldrig blev kanoniserat.

gift med **Jutta** dotter till Albrekt I av Sachsen

Jutta nämnes som vittne i det brev vari kung Erik några månader efter sin död uttalade sin önskan om att få dö i Franciskanens ordensdräkt och begravas i deras klosterkyrka i Roskilde. Annars är det endast omtalat om henne att hon en tid residerade på Skanderborg och därifrån i hög grad plågade munkarna i Om kloster. Det klagades över att hon sände ut sina svenner för att ta klostrets korn och föra munkarnas gods på båtar till Skanderborg. Jutta födde sina ektefelle många barn, om det var söner bland dessa må de ha varit döda före fadern. Av hennes fyra döttrar blev två drottningar, Sophie i Sverige och Ingeborg i Norge, medan Jutta och Agnes en tid blev satta i kloster. Efter dråpet på Erik år 1250 vände Jutta vist nog tillbaks till Tyskland. En dotter, Sophie, i hennes 2.a äktenskap med Greve Burchard av Rosenberg, borggreve i Magdeburg, blev gift med Erik (Langben) av Langeland.

26. **Valdemar II Sejr**

Kung, född 1170. Död 28-3-1241 i Vordingborg, Hertig av Slesvig 1182-1202, Kung av Danmark 1202-41.

Endast 18 år gammal blev Valdemar insatt som hertig i Sönderjylland av sin bror kung Knud VI. Hans fetter biskop Valdemar av Slesvig, en son till kung Knud Magnusson, hade hittills utövat hertigens ämbete, och det ser ut som om han tog illa upp av tillsättelsen och därför inlät sig på konspirationer med rikets fiender. Under alla omständigheter lät Valdemar beslagta hans borgar och gods, och fick medhåll till detta av den påvliga legat Cencio, som skulle medla i striden. Följden blev att biskop Valdemar år 1191 flydde till Sverige. Då han nästa år försökte att vända tillbaka i spetsen för en flotta, föll han i fångenskap hos kung Knud, hermed var Valdemars hertigställning säkrad.

Gift med Drottning **Berengaria av Portugal** död 27-3-1221

Berengaria kom otvivelsaktigt till Danmark från Flandern Hennes bröllop med kung Valdemar omtalas av en nederländsk kilde, Valdemars årsbok kallar henne uttryckligen med samma anledning, Greve Ferrand av Flanderns syster. Äktenskapet hade med all sannolikhet politiska motiv. Den portugisiske kungasonen Ferrand blev vid Philip Augusts inflyttelse år 1212 greve av Flandern, men visade sig snart som en orolig vasal. Han hade nekat sin länsherre härfölje och slutet förbund med Frankrikes fiender, Johan av England och Otto IV av Tyskland. Att

Berengaria blev äktad med Valdemar, synes och varit ett drag i dessa års diplomatiska spel, ett försök till att binda Danmarks kung till alliansen mot Philip August. Vid bröllopet skänkte kung Valdemar efter samråd med rikets stormän Berengaria en morgongåva vars slag och omfattning är okänd, men gåvans betydelse framgår av den märkliga omständighet, att man sökte påvelig stadsfästelse. Såväl Innocens III som Honorius III har bekräftat den.

Berengaria (portugisisk: Berenguela) födde sin man, sönerna Erik, Abel och Christoffer, och dottern Sophie. Hennes äktenskap faller samman med Valdemars största politiska maktutfoldelse, men hon nämnes aldrig vid hans sida. Endast en gång förekommer hon som vittne i ett brev utställt i kungsgården på Samsö år 1216, och ingenting framgår som förtäljer om hennes personlighet och inflytelse. Överfallet på Lyö, kungens fångenskap och rikets sammanbrott upplevde hon inte, men i lösensumman vid Valdemars frigivning ingick allt det guld som hade tillhört drottningens pryd. Undantaget är hennes krona och det hon före sin död hade gett till kyrkor och kloster. Då man mitt i det 19:e århundradet öppnade kungagravarna i Ringsted, fann man i Berengarias grav rester av en kvinna av ståtlig höjd, vacker legemsbygning och fina trekk.

Hennes far var, Sancho I o Povoador av Portugal född 11.11.1154, död 27.3.1211

Hennes mor var, Dulce Ramonsdotter av Aragon född ca.1160, död 1-9-1198

27. **Valdemar I Knudsson den store** Född 14-1-1131. Död 12-5-1182 i Vordingborg

Hertig av Slesvig 1150-57, Kung av Danmark 1157-82

Valdemar som blev född 8 dagar efter sin fars död, blev uppkallad efter sin mors farfar, Storfurste Vladimir.

Från Snorre Sturlasson: Magnus Erlings saga:

Erling Skakke gjorde sig i stånd till att resa bort, han fick tag i något skepp och hade med sig Magnus och alla handgångna män som var där. De som var med på färden, var Arne kungsmåg och Ingerid, mor till kung Inge, och de två sönerna hennes, och Jon Kutiza, son till Sigurd Stork, och Erlings huskarer och likaså de som hade varit huskarer hos Gregorius, de hade i allt 10 skepp. De seglade söder om Danmark till Kung Valdemar och till Buriz Heinreksson, kung Inges bror (sammödre halvbror). Kung Valdemar var nära vän till kung Magnus. Ingelborg, kung Valdemars mor, och Malmfrid, mor till Kristin, som var Magnus's mor, var syster och dotter till kung Harald öst i Gårdarrike, som var son till Valdemar Jarisleivsson. Kung Valdemar tog väl emot dem, och han och Erling hade ofta möten och rådläggning. Samtalen deras förde till det avtal att kung Valdemar skulle från sitt rike ge kung Magnus all den hjälp som han kunde för att lägga under sig Norge och hålla landet sedan, men Valdemar skulle ha det riket i Norge som han förfäder, Harald Gormsson och Svein Tjageskjegg hade haft, hela Viken nord (vest) om Rygjabit. Detta avtal blev fasttaget med ed. Sedan gjorde Erling och hans män sig klara till att fara bort från Danmark, de seglade ut från Vendelskage (i Vendsyssel).

Hans far var, Hertig Knud Lavard född ca.1096 i Roskilde. Död 7-1-1131 i Haraldsted Skog

Hans mor var, Ingeborg Mstislavsdotter

Gift med **Sophia av Novgorod** (Gårdarrike) (Knut V:s syster). Drottning. Född ca.1141. Död 5-5-1198

Dåtidens Gårdarrike är nuvarande Ryssland. Centrum bestod av de två städerna Homgard (Novgorod) och Könugard (Kiev). Då Valdemar I och Knud Magnusson hade närmast sig varandra, blev det år 1154 avtalat ett äktenskap mellan Valdemar och Knuds halvsyster Sophia. Hon var också släkt med Valdemar, i det Valdemars mor, Ingeborg, var syster till Sophies farfar Fursten Vesvolodod av Novgorod. (Anm. detta är fel, hon var hans niese). Då Sophie icke själv ägde gods i Danmark, lovade Knud och utstyre henne med en tredjedel av sin egen farsarv. Ännu före Valdemars slutliga seger på Gratchede blev deras bröllop firat i Viborg år 1157.

Hennes far var, Furste Vladimir av Novgorod död ca.1141

Hennes mor var, Drottning Richiza Boleslawsdotter född mellan 1104-1108

28. **Knud Lavard** född ca.1096 i Roskilde, död 7-1-1131 i Haraldsted Skog

Hertig av Slesvig 1115-31.

Från Snorre Sturlasson: Magnussönernas saga:

Kung Sigurd blev gift med Malmfrid, dotter till kung Harald Valdemarsson öst från Holmgard. Mor till kung Harald var Gyda den gamle, dotter till den engelske kungen Harald Gudinesson. Mor till Malmfrid var Kristin, dotter till sveakungen Inge Steinkjelsson. Syster till Malmfrid var Ingelborg, som var gift med Knut Lavard, son till danekungen Eirik den gode, som var son till Svein Ulvsson. Knut och Ingelborgs barn var Valdemar (den store), som tog kungadömet i Danmark efter Svein Eiriksson, Margret, Kristin och Katrin. Margret var gift med Stig Hvitlaer, och de hade en dotter Kristin, som var gift med sveakungen Karl Sorkvesson. Deras son var kung Sorkve (Sverker).

Danmark var ett valrike. Då den gamle kung Niels dog, var det tingsmöte- och möjligen ledningsherren-som skulle välja den nye kungen. Därför måtte det nödvändigtvis uppstå ett motsättningsförhållande mellan Magnus och Knud Lavard, de två kungasönerna som valet naturligt måste stå mellan. Knud hade alla redan fått berömmelse och anseende vid rikets sydgränser. Hans militära förtjänster var obestridliga. Härtill kom den glans det stod om honom, både i kraft av hans personliga egenskaper, och för det att han kom med något av utlandets äventyrskor omkring sig. Han hade vanket vid kjejsar Lothars hov, och var med sin klädsdräkt och livsstil representant för det moderna.

På julen 1130 hade den gamle kung Niels inbjudit rikets stormän till fest i Roskilde. Festen slutade fredligt, men Magnus bad Knud möta honom igen i skogen vid Haraldsted norr om Ringsted. Utan att ana oråd infann Knud sig, endast följd av några få män. I skogsbrynet träffade han Magnus, som vänligt önskade honom välkommen. De växlade ett par ord, men plötsligt bröt en flock beväpnade män som låg i bakhåll, fram från skogen och Magnus ropade; nu skall det avgöras vem som skall ärva land och rike. Knud blev så nedhuggen utan att ha fått sitt svärd ur slidan.

Detta brutala mord var icke bara en förbrytelse. Det blev också en olycka för hela riket, eftersom det blev begynnelsen till många års borgarkrig. Om motivet till den blodiga handlingen kan det inte vara något tvivel. Magnus fölte sig,

antagligen med god grund, tänkt som kungsämne av fetteren, och önskade genom mordet att säkra sin makt för framtiden. Men det gjorde ju icke hans förbrytelse mindre. Inte ens hans närmaste partivänner kunde acceptera hans handling.

Hans far var, Erik I Ejegod född ca.1056 i Slangerup död 10-7-1103 på Kypros

Hans mor var, Drottning Bodil Trugotsdotter död 1103 på Oljeberget vid Jerusalem

Gift med **Ingeborg Mstislavsdotter** Levde 1130.

Hertiginna av Sönder-Jylland-1130

Knytlingasagan har en utförlig och något romantisk berättning om Knuds frieri via köpmannen Vidgaut. Enligt Saxo skyldes giftermålet Ingeborgs moster, drottning Margrete Fredkulla av Danmark. Hon gav Ingeborg en del av sitt svenska farsgods i medgift, detta var ett led i hennes freds och äktenskapsstiftande politik innanför kungahuset.

Förgäves frånrådde Ingeborg, Knud att resa till julegildet i Roskilde år 1130, där han blev dräpt av Magnus Nielsen i Haraldsted Skog. Åtta dagar efter dråpet födde hon sonen Valdemar, tidigare hade hon fött döttrarna Margrete, Christine och Cathrine. Då hövdingen Christiern Svendsen efter dråpet på Erik II Emunes år 1137 ville ha den lille Valdemar utropad till kung, motsatte Ingeborg sig detta på det starkaste. Efter denna tid hör man inget mer om henne. Hennes far var, Furste Mstislav I av Novgorod född 1076, död 1132

Hennes mor var, Christina Ingesdotter

29. **Erik I Ejegod** Född ca.1056 i Slangerup. Död 10-7-1103 på Kypros. Kung i Danmark 1095-1103.

Erik härjade som ung i Östersjön på många vikingafärder. Då Svend Estridsen dog våren 1074, efterlät han sig många söner, men ingen av dessa var född i lovligt äktenskap. Fasta regler för tronföljden fanns inte. Den nye kungen skulle väljas inom kungasläkten på bönderna på landstinget, men man kunde inte vara säker på att man på landet valde samma kung. Därför såg man år 1074 framtiden an med oro och spänning.

Från Snorre Sturlasson: Olav Kyrres saga:

Kung Svein Ulvsson dog sottedöd tio år efter att begge haralder hade fallit. Därnest var Harald Hein, hans son, kung i Danmark i 4 år, och så Knut, Sveins son, 8 år, och han är i sanning helig. Så kom Olav, den tredje sonen till Svein, 8 år, så Erik Gode, fjärde son till Svein, också i 8 år. Olav, gift med Ingegjerd, dotter till kung Harald, Syster till Olav, Norges Kung. Olav Haraldsson, som någon kallade Olav Kyrre (den rolige), och många Olav bonde, fick en son med Tora Jonsdotter. Han fick namnet Magnus. Han var en vacker gutt och lovade gott, han växte upp i hirden hos kungen. Efter Oluf Hungers död år 1095 blev Erik vald till kung i Danmark. I de våldsamma politiska kamperna hade Erik stått klart och öppet på Knud den heliges sida. Han hade också varit med i försvaret av Knud i kyrkan i Odense där Knud blev dräpt. Efter kungamordet hade han flytt till Sverige, han tillhörde ju det förlorande partiet. När han likaväl så kort tid efter borgarkrigen kunde väljas till kung, är förklaringen att många hade böjt sig för den gudsdöm, som förutspådde den hungersnöd som hade plågat landet. För att säkra sig att det inte skulle gå lika galet som under Harald Hén och Oluf Hunger, måste han avlägga ed på att han ville hålla vad kung Harald hade lovat. Erik lovade och straffa förbrytare och våldsmän, och att skaffa var man hans rätt. Därför fick han namnet Ejegod, dvs. den alltid gode. Han sörjde för att kung Knut blev helgonförklarad. Erik stöttade också Lunds domkyrka, genom att denna blev centrum för det nyupprättade nordiska ärkebiskopsdömet. Hans regeringstid utmärktes av goda skördeår och blev i senare skrifter beskrivet mycket positivt. En mer samtidig berättelse omtalar honom emellertid som upphovsman till orättfärdiga löften. År 1098 drog Erik ut på en lång pilgrimsresa till Syditalien. En isländsk skald skriver. Det skall berättas, att fursten fick lust till att gå den långa vägen till Rom för att venne sitt manskap till (utlandets) härlighet, där så kungen Venezias välbeskyddade fredsland. Bror till fem huvudkungar gick så till Bari, fursten ville stötta Guds rike, till gengäld ville Guds vänskap beskydda kungen. Fursten drog genom munkarnas rike på sina trötta fötter, för sin själs frälsning. Bari i Apulien har tack vare relikvier av den helige Nikolaus blivit ett av tidens mest berömda vallfärdsstäder. Allaredan år 1103 beslutade Erik sig överraskande och dra på vallfärd igen, och denna gång var det själva det Heliga Landet som lockade. Det var en farofylld och mycket långvarig resa. Han reste med sin drottning och ett stort följe. Resan följde den vanliga handelsruten österut, med skepp över Östersjön, upp Dvina-floden till Ryssland, och härifrån till Byzans. Här var kjesaren först mycket betänklig till att släppa den nordiske vikingakungen in i byn, men det slutade med att han mottog honom hjärtligt. Från Byzans gick resan vidare till Kypros, men längre kom inte kungen. Han blev angripen av feber och dog. Drottning Bodil sörjde för sin mans begravning och fortsatte därefter pilgrimsresan, men nådde inte heller till Jerusalem. Lite utanför byn, på Oljeberget, dukade hon under av sjukdom.

Gift med **Bodil Trugotsdotter** Drottning. Död 1103 på Oljeberget vid Jerusalem.

Bodil kom från en högburgen dansk släkt, heter det i Abbed Vilhelms stamtavla över de danska kungarna, av samma släkt som ärkebiskopen Asser och Eskil. Bodil var faster till ärkebiskop Asser (Ascer) i Lund. Hennes farfar var enligt Saxo och Knytligesagan Galicieulv, som hade varit på pilgrimsresa till St. Jakobsland (Galileen). Hennes farmor, som hon var uppkallad efter, var dotter till jarl Håkon Eriksen. Kung Erik hade i äktenskapet med Bodil sonen Knud Lavard, men med åtskilliga frillor hade han andra söner. Saxo ger en omständig berättelse av Bodils överseende över dessa kvinnor, och lovprisar henne i det sammanhanget som ett lysande exempel på kvinnotålmodighet.

Bodil följde sin man då han drog till det heliga land, och efter hans död på Kypros, fortsatte hon resan till Jerusalem, där hon dog. Drottning Bodils namn står inskrivet i den gamla minnesboken i Durham Domkyrka i Northumberland vid sidan av kung Eriks i en grupp med nordiska namn.

Hennes far var, Thrugut Ulvsson

Hennes mor var, Thorgunna ??

30. **Svend II Ulvsson (Estridsson)** den kvinnsamme. Född ca.1020. Död 1074.
Kung av Skåne 1042-47, Kung av Danmark 1043 (1047)-1076.

Sven var son till Ulv jarl, men anges oftast med sin mors namn, Estrid, som var dotter till danekungen Sven Tjugeskjegg. Hans äktenskapliga förhållanden är mycket oklara. Han synes ha varit gift 3 gånger, med en svensk släkting som ärkebiskop Adalbert av Bremen tvang honom till att skilja sig från, med en Gunhild eller Gyda, och med en Thora. Gyda kännes endast från Adam av Bremens berättelse, där hon kallas Svend Estridssons rättmässiga drottning. Om detta är riktigt, eller om hon kan ha varit kungens frilla, visas inte. Adam berättar också att hon blev dräpt med gift av en av Svends frillor vid namn Thora.

Från Snorre Sturlasson: Magnus den godes saga:

Svein hette en man, son till Ulv jarl, som var son till Torgils Sprakalegg. Sveins mor var Astrid, dotter till kung Svein Tjugeskjegg. Hon var syster till Knut den mäktige på farssidan och till sveakungen Olav Eiriksson på morssidan., deras mor var drottning Sigrid Storråde, dotter till Skoglar-Toste. Svein Ulvsson hade då länge hållt sig hos sveakungarna, vännerna sina, sedan Ulv jarl, hans far, föll, så som det är omtalat i Knut den gamles saga att han lät dräpa Ulv jarl, sin måg, i Roskilde, därför hade Svein inte varit i Danmark sedan dess. Svein Ulvsson var en framifrån vacker man, han var stor och stark, en stor idrottsman, ordhag och vältalande. Alla som kändehonom, sa att han hade alla de egenskaper som pryder en stor hövding. Sven Ulvsson kom till kung Magnus då han låg i Göta älv som förr är skrivet. Kungen tog väl emot honom. Det var många som talade hans sak, för Svein var en vennesael man. Han talade också själv sin sak för kungen, fagert och ordhagt, och det blev till att Svein gick i tjänst hos kung Magnus och blev hans man. Sedan talade kungen och Svein om många saker i enrum. Svend hade blivit upprättad i England, där Knud den Store närmast hade hållit honom som gissel för hans far Ulv, mens denne var statsållare i Danmark. Senare hade han varit i Sverige och gjort tjänst hos Anund Jakob i tolv år. Svend hade därför släkt och vänner i både Danmark, Sverige och England. Han var också velhavende, men hade icke ämne till och skapa ett parti som kunde stötta honom i hans arvskrav efter Hardeknud. Svend uppsökte kung Magnus den Gode på mötesstället vid Göta älv och lovade honom troskap. I gengäld insatte Magnus Svend som jarl över Danmark, som hans far Ulv i sin tid hade varit. Sommaren 1047 hade Magnus ett ridhåll, han föll av hästen och slog huvudet i en trästubbe. Han ville att Svend skulle ärva Danmark efter honom, och att Harald skulle nöja sig med Norge. De skånska bönderna slöt sig strax till Svend och hyllade honom som kung. På Själland blev han utropad på Isöre Ting och på Viborg Ting gav också Torkil Göse honom namn som kung. Svend behållde därefter tronen så länge han levde.

Hans far var, Ulv jarl Torgilsson, död ca.1026 i Roskilde

Hans mor var, Estrid Svendsdotter

Gift med **Tora** som var Harald Hårträdes av Norge änka

31. **Estrid Svendsdotter** Levde 1020

Samtidigt med att Estrids bror Knud blev tagen till kung i England och gift sig med drottning Emma, syster till hertig Rikard II av Normandie, blev det antagligen slutet ett avtal om äktenskap mellan Estrid och hertigens son, Robert. Därför blev Estrid efter tidens skick send till Normandie för och uppfostras där, intill hon blev giftasfärdig. Då detta inträffade, nekade Robert och ingå äktenskap och Estrid blev sänd tillbaks till England. Till dessa händelser får man antagligen söka förklaringen till beskrivning i utländska skrifter om att Estrid hade varit gift med den normandiske hertigen, men att han avviste henne. Estrid blev gift med Ulv som hade deltagit i Knuds härtåg till England och fick av denne höga poster. Men år 1026 blev han på Knuds befallning mördad i St. Lucie Kyrka i Roskilde. Knud försonade sig med Estrid genom att ge henne betydande jordegods, som hon i sin tur skänkte till kyrkan. Estrid byggde också en stenkyrka i stället för den gamla träkyrkan. Estrid må ha nått en hög ålder, och hon har således i en årreкке kunnat nyttja ställningen som kungsmoder.

Hennes far var, kung Svend I Haraldsson Tjugeskjegg född ca.960, död 3-2-1014 i Gainsborough

Hennes mor var, drottning Sigrid Toftesdotter Storråde

Gift med **Ulv jarl Torgilsson** av Skåne. Död ca.1026 i Roskilde

På väg hem från Östersjötåget år 1022 kom det till försoning mellan Knud den Mäktige och Torkil den Höye, som blev insatt som statshållare i Danmark. Några år senare dog Torkil, och den engelske stormannen Wulfsgige, som var gift med Knuds halvsyster Estrid, övertog som statshållare under namnet Ulv jarl. Hans far var angelsaxaren Sprakling, efter isländska kilder, Torgils Sprakelegg. I brev från Knud den Mäktiges tid nämnes Ulv och hans bror Eilif som jarler i England. Ulv blev dräpt i Roskilde ca.1026 på Knud den Mäktiges befallning.

Från Snorre Sturlasson: Olav den heliges saga:

Det är sagt att kung Olav var öst i Sarpsborg den vintern Knut den mäktige satt i Danmark. Anund sveakonung red omkring i Västergötland den vintern och hade mer än trettio hundra (3600) man. Det gick män och sändebud mellan honom och kung Olav, de sa till varandra att de skulle mötas vid Konghelle om våren. Mötet blev utsatt av den anledningen att de ville visa vad kung Knut hade fore för de möttes. Då det led på våren, gjorde kung Knut färdig med hären till att resa väst till England, han satte Hordaknut, son sin, igen i Danmark, och satte Ulv jarl, son till Torgils Sprakalegg, hos honom. Ulv var gift med Astrid, dotter till kung Svein och syster till Knut den mäktige, deras son var Svein som sedan blev kung i Danmark. Ulv jarl var en stor och mäktig man.

Hans far var, Torgils Sprakalegg

32. **Svend I Haraldsson Tveskäg (Tjugeskäg)** Född ca.960, död 3-2-1014 i Gainsborough.

Kung av Danmark ca.985-1014, Kung av England 1013-14

Svend var ledare av en stark opposition mot sin far, kung Harald, mot slutet av dennes levnadstid. Så vad man kan se, var denna opposition grundad på att Danmark, vid införelsen av kristendomen under kung Harald, hade kommit så starkt under inflytelse av ärkebiskopssätet i Bremen. Den önskade också och genast uppta vikingtokter till England i stor stil. Omkring 986 kom spänningen till utbrott. Kung Harald blev jagad från Danmark och dog i Jumne, varefter

Svend blev kung.

Från Snorre Sturlasson: Olav Trygvessons saga:

Svein, son till kung Harald, han som sedan blev kallad Tjugeskjegg, krävde rike av far sin kung Harald, men det gick då som förr, att kung Harald ville icke dela Danevelde itu, och ville icke ge honom något rike. Då fick Svein sig härskepp, och sa att han ville i viking. Men då hela flottan hans var kommen samman, och dessutom Palna-Toke av jomsvikingarna hade kommit för att hjälpa honom, så seglade Svein till Själland och in i Isefjorden. Där låg kung Harald, far hans, med sina skepp, han skulle ut i leidang. Svein gav sig i strid med honom, det blev ett stort slag, folk gick över till kung Harald, så Svein kom till att kämpa mot övermakten, och så flydde han. Kung Harald fick sår där, och dog av dem. Därefter blev Svein tagen till kung i Danmark.

Den gången var Sigvalde jarl över Jomsborg i Vendland, han var son av kung Strut-Harald, som hade rätt över Skåne förr. Heming och Torkjel Höye var bröder till Sigvalde. Bue Digre från Bornholm var också en av hövdingarna för jomsvikingarna, och bror hans som hette Sigurd, Vagn var också med där, son till Åke och Torgunna, systerson till Bue. Sigvalde jarl hade en gång tagit kung Svein till fånga och tagit honom med till Homsborg i Vendland och tvingat honom till att sluta fred med Burislav, venderkungen, och till och låta Sigvalde sätta villkoren för freden. Sigvalde var gift med Astrid, dotter till kung Burislav. Och eftersom kung Svein icke gick med på detta, sa Sigvalde, ville han överge honom till vendarerna. Kungen visste att då skulle de pina honom till döds, och därför gav han samtycke till att Sigvalde skulle sätta villkoren för förlikningen. Jarlen dömde att Svein skulle gifta sig med Gunhild, dotter till kung Borislav, och Borislav skulle få Tyra, dotter till Harald och syster till kung Svein, begge skulle få ha var sitt rike, och det skulle vara fred mellan landen. Så drog kung Svein hem till Danmark med Gunhild, sin fru. Sönerna deras var Harald och Knut den mäktige. Denna tid truet danskarna stadigt med att dra med här mot Håkon jarl i Norge.

Svein Tjugeskjegg, danskekungen, var gift med Gunhild, dotter till Burislav venderkungen. Men vid den tid det är talat om härfören, hände det att Gunhild blev sjuk och dog. Och lite senare blev kung Svein gift med Sigrig Storråde, dotter till Skoglar-Toste och mor till sveakungen Olav Svenske. Med mågskapen blev det stor vänskap mellan kungarna och mellan dem och Eirik Håkonsson jarl.

Från Snorre Sturlasson: Olav den heliges saga:

Knut den mäktige, som någon kallar Knut den gamle, var kung både över England och över Danevelde på den tiden. Knut den mäktige var son till Svein Tjugeskjegg Haraldsson. Hans ätt hade rätt över Danmark i långa tider. Harald (Blåtann) Gormsson, farfar till Knut, hade tagit Norge efter Harald Gunnhildssons fall och hade tagit skatter därifrån och satt Håkon jarl den mäktige till att styra landet. Svein danekungen, son till Harald, hade också rätt över Norge och hade satt Eirik Håkonsson jarl till att styra landet.

Hans far var, kung Harald I Gormsson, Blåtann död ca.986

Hans mor var, drottning Gunhild

Gift ca.995 med drottning Gunhild Mieczyslavsdotter död tidigast 1014.

Gift ca.1000 med **Sigrig Toftesdotter, Storråde** Drottning, levde ca.1000.

Sigrig kännes endast från den sena sagolitteraturen, och det är mycket svårt att avgöra om det i berättelsen om henne finnes tryck av historiskt värde. Sannolikt levde det omkring år 1000 en svensk hövdingdotter, Sigrig, vars far Skogul-Toste var en storman, rik på gods. I den nordiska traditionen minnes hon som, Storråde, den som lägger vidsträckt planer. I den svenska översättningen kallas hon den rika, då det hänvisades till hennes utsträckt egendom, det så kallade, Sigridleiv, som var en del av den danska kungaättens arvegods i Sverige. Dessa få och lite informationstryck är allt som kan hänföras till en historisk Sigrig Storråde. Berättelsen om hur hon brände inne sina friare, den norske kung Harald Grenske och den ryske Vsevolod, synes icke vila på någon pålitlig tradition. Den dramatiska berättelsen om Olav Trygvessons frieri till henne, och den våldsamma strid det medförde, är ren och skär sagodiktning. Hon har heller inte som sagorna berättar, först varit gift med kung Erik Segersäll och därefter med Svend Tjugeskjegg. Här har sagoskrivarna bytt ut dessa kungars verkliga (felles) drottningar, den polske hertigdrottning Gunhild, med Sigrig. Detta utesluter emellertid inte att Svend före eller efter detta giftet kan ha äktat Skogul-Tostes dotter. I den medeltida sagnutveckling är Sigurdiktningens praktfulla skildring av Brynhild Budlesdotter (Die Nibelungensaga) tryck för tryck blivit överförd till Sigrig. Brynhilds och Sigrigs karaktärer och omgivelser blir så gott som identiska i sagorna. Därvid har detaljer som kan tänkas och ha tillhört en historisk Sigrig Storråde gott bort.

Från Snorre Sturlasson: Håkan jarls saga:

Det var en man i Svitjod som hette Toste, han var en av de mäktigaste och bäste män där i landet av dem som icke hade hövdingnamn. Han var en stor härman och var på härfärd i långa tider, de kallade honom Skoglar-Toste (efter valkurjen Skogul). Harald Grenske slog sig i lag med honom och var med Toste på vikingafärd om sommaren. Alla tyckte gott om Harald. Vintern efter var Harald hos Toste. Dottern till Toste hette Sigrig, hon var ung och vacker och inte lite stor på det. Sedan blev hon gift med Eirik Sveakung, den segersäle, son deras var Olav Svenske, som blev kung i Svitjod sedan. Eirik dog sotedöden i Uppsala tio år efter att Styrbjörn hade fallit.

Från Snorre Sturlasson: Olav Trygvessons saga:

Drottning Sigrig i Svitjod, hon som blev kallad Storråde, höll sig på gårdarna sina. Den vintern gick det bud mellan kung Olav (Trygvesson) och drottning Sigrig. Kung Olav friade till drottning Sigrig, och hon svarade vänligt på det, saken blev avtalad, och allt gick greitt. Så sände Olav den store guldringen till drottning Sigrig, den han hade tagit av dören på hovet på Lade, och den skulle vara ett rent praktstycke. De skulle mötas våren efter vid landsgränsen vid Elv för att tala närmare om detta giftermål. Den ringen som kung Olav hade sänt till drottning Sigrig, blev rost svart av alla människor. Det var två smeder där hos drottningen, två bröder, de tog ringen och lyfte på den och vägde den med händerna och viskade något till varandra. Då lät drottningen kalla dem till sig och frågade vad de hade sett på ringen. De ville icke ut med det, men hon sa att de måtte för all del låta henne få veta om de hade märkt något. De sa ringen var

falsk. Då lät hon dem bryta sönder ringen, och så fann de koppar inuti. Nu blev drottningen arg, hon sa det kunde hända Olav svek henne i mer än detta.

Tidigt på våren drog kung Olav öst till Kongehelle för och motta drottning Sigrid. Då de möttes talte de om den saken som hade vart på tal före vintern, att de skulle gifte sig med varandra, och detta såg ut till och skulle gå helt greitt. Då sa kung Olav att Sigrid måste ta dop och den rätta tron. Hon svarade då, Jag vill inte gå från den tro jag har förut, och söm fänderna mina har haft före mig. Men jag skall heller inte säga något om det om du tror på den gud du har lyst på. Då blev kung Olav helt harm och svarade nog så brått. Tror du jag vill ha dig slik, hedensk som en hund, och slog henne i ansiktet med handsken, som han hållt i handen. Så stod han upp och hon också. Då sa Sigrid, Detta kunde väl bli din bane, så skildes de. Kungen drog nord i Viken och drottningen öst i Sveavelde.

Kung Svein Tjugeskjegg var nu gift med Sigrid Storråde, som förr skrivits. Sigrid var kung Olav Trygvessons värste ovän, grunden var att kung Olav hade brutit avtal med henne och slagit henne i ansiktet, som förr är skrivet. Hon drev och eggade upp kung Svein till att föra krig mot kung Olav Trygvesson, hon sa han hade grund nog till strid med kung Olav, för han hade legat med Tyre, syster hans, utan att fråga dej om lov, och det skulle inte förfäderna dina ha funnit sig i. Sånt pratade Sigrid stort om, och till slut fick hon det så långt vid sina övertalelser, att kung Svein blev helt besatt av detta.

Hennes far var, Toste Skoglar

33. **Harald I Gormsson, Blåtann** Levde 936. Död ca.986.

Kung av Danmark 938-ca.986.

En runsten i Vissing kyrka ger viktiga upplysningar om Harald som icke kännes från andra skrifter. Tove, Mistivojs dotter, Harald den Godes, Gorms sons hustru, lät göra detta minnesmärke efter sin mor. Denna inskrift berättar att Harald var gift med venderkungen Mistivojs dotter, och att han har haft sin svärmor boende inte långt från Jelling. Dessutom får vi ett exempel på samtidens gunstige dom över Harald, han kallas den Gode.

Harald var för övrigt gift flera gånger. Adam av Bremen nämner att då kungen blev kristnad, gjorde hans drottning Gunhild det också. Saxo nämner endast att Harald hade varit gift med Gyrid, en syster till Styrbjörn, hon kännes emellertid icke från andra skrifter. Som hans barn nämnes Svend Tjugeskjegg vars kristna namn var Otto, uppkallat efter den tyske kejsaren, Håkon som anlade en koloni Semland, dottern Tyra som först blev gift med Styrbjörn och senare med Olav Trygvesson, och till sist dottern Gunhild som blev gift i England. De säkra upplysningarna om Harald är icke många. Han nämnes första gången år 936, då ärkebiskop Unni av Bremen gjorde en missionärsresa till Norden, och tack vare Harald fick möjlighet till och predika evangeliet på de danska öarna. Vid denna tidpunkt levde ännu kung Gorm, men vid hans död tog Harald riket i arv. Huruvida han spelade en roll vid fördrivelsen av den svenska furstesläkt från Sönderjylland ca.940 vet man icke. Likaledes är det oklart hur förhållandet mellan Harald och den tyska kejsarmakten formade sig de närmast följande åren. Möjligen gjorde man från tysk sida gäldande krav på överhöghet över Danmark baserat på den seger som kung Henrik år 934 vann över Gnupa. När det år 948 nämnes bisper i Slesvig, Ribe och Århus, byar som var underlagda Bremen, kan invalen av dessa knappast ha funnit stöd utan den tyske kejsarens medverkan. Av ett brev utställt av Otto I den 26-6-965, framgår det också att han har följt sin berättighet till och ge de danska biskopsdömenas kyrkor immunitet. Likaväl savner vi efter vittnesbörd om att kung Harald skulle ha följt sig som en avhändig furste, som måtte utreda skatt, ställa manskap till kejsarens disposition osv. Det nämde kejsar brevet är säkert utställt kort efter att kung Harald blev döpt.

Från Snorre Sturlasson: Olav Trygvessons saga:

Lite efter dessa samtal talade Gull-Harald (son till Knud Gormsson och brorson till kung Harald Blåtann) med kung Harald, mens det var många stormän till städs, vänner till bägge två. Då krävde Gull-Harald av kung Harald att han skulle skifta riket och ge honom halvparten, precis som han hade börd och rätt till där i Danevelde. Kung Harald blev helt harm för detta krav, han sa att ingen man hade krävt av kung Gorm, far hans, att han skulle bli halvkung i Daneveldet, och icke heller av far hans, Horda-Knut eller av Sigurd Orm-i-Öye eller av Ragnar Lodbrok. Han blev så vill och vred att det icke var råd och prata med honom.

Gift med **Gunhild** Drottning, Levde ca.965

Adam av Bremern omtalar att kung Harald blev döpt tillsammans med sin hustru, Gunhild, och att minnet av kungen och hans hustru Gunhild skall leva evigt i Bremen.. Utöver detta känner vi icke det minsta till Gunhild, men det är med all säkerhet så att kung Haralds dotter Gunhild är uppkallad efter sin mor. I så fall har vi en bekräftelse på drottning Gunhilds existens. Gunhild var antagligen mor till Svend Tjugeskjegg.

34. **Gorm den Gamle** Levde 910. Död ca.936.

Kung av Danmark ca.910-ca.936.

Skrifterna ger nästan inga pålitliga upplysningar om Gorm. Förnamnet till hans far är okänt, men överleveringen tyder på att det var Hardeknud. Man vet icke när och på vilket möte Gorm övertog riket eller när han gifte sig med sin berömda drottning Tyre Danmarksbod. Traditionen har koncentrerat sig om henne, och Gorm tryckes fram endast i förhållande till henne.

Gift med **Thyra Danebot** Drottning. Död ca.935

De endaste samtida skrifter som berättar om drottning Thyra, är de till Jellingstenene. På den ene, säger kung Harald Blåtann, att han satte stenen efter Gorm, sin far, och Thyra, sin mor. Inskriften på den andra lyder. Gorm kung gjorde dessa kumler efter Thyra sin hustru Danmarks bot.

Från Snorre Sturlasson: Halvdan Svartes saga:

I det gästabudet fick Halvdan Ragnhild, och sedan blev hon en mäktig drottning. Mor till Ragnhild var Tyrne, dotter till kung Klakk-Harald i Jylland, hon var syster till Tyra Danmarksbot, som var gift med Gorm den gamle som rådde för

Daneveldet den gången.

35. **Gorm**
Engelsman
36. **Frode**
37. **Knut den lille**
38. **Erik**
39. **Sigvard ormöga**
i Danmark
40. **Lodbrok**
41. **Sigurd Ring**
42. **Dotter**
Gift med **Sigurd**
43. **Godfred den store**
ca.800
44. **Gorm**
Hade svensk hustru
45. **Harald**
46. **Björn**
47. **Snjo**
48. **Sigvalde**
49. **Broder**
50. **Jarmenrik**
51. **Sigvard**
52. **Omund**
Gift med **Åsa Ringsdotter**
53. **Olof**
Gift med **Elsa** som är dotter till Olof trätälja av Värmland
54. **Andra dotter**
Gift med **Sigvard** i Norge

Norges historia, vol.2 sid.54

Det som utan tvekan intresserade araberna var möjligheten för handel med nordborna. Men handeln pågick under svåra förhållanden eftersom vikingafloetter härjade överallt vid denna tiden. Nästa år var det katastrofår i nordnorden. Kung Hårek av Danmark plundrade och ödelade Hamburg, och hövdingen Ragnar (som möjligen kan identifieras som den sägenomspunne Lodbrok) seglade upp i Seine med 120 skepp, först till Rouen, så vidare upp mot Paris. Kungen Karl den skallete försökte och stoppa honom men förgäves. Han måste ta sin tillflykt till det befästade abbediet St. Denis, och Paris blev plundrat. Karl betalade till sist Ragnar 7000 pund själv för att han skulle ge sig iväg.

Norges historia, vol.2 sid.181

Men vi kan också se uttrycket i förbindelse med en annan gammal nordisk tro, nämligen tron på lyckemannen. Några människor är speciellt lyckomänniskor, menade de gamla. Ordet de brukade, kunde vara gefa eller gipt. Lyckan var något som var en gett, en gåva som följde en. För lyckemannen gick allt glatt. Men en del var olycksmän, och dem skulle man hålla sig undan för, om man inte själv hade en så mäktig lycka att den starkare än någon annans olycka. Så därför heter det om Kung Svein Tjugeskjegg att han accepterade att gå i kompanjonskap med en köpman som bara hade olycka, för att visa att Kungens lycka var den starkaste. Lyckan var alltså icke något avgjort, något som man en gång för alltid fått, man kunde mista sin lycka, bland annat till följd av trolldom. Säkrast var man när man följde en kung som var lyckeman. Bästefar till Egil Skallagrimsson nekade och vara med den lokala kungen i Fjordane för att slåss mot Harald Hårfagre. För, sa han, jag tror att Harald har ett helt fång full av lycka, där vår kung icke har mer än en handfull.

Norges historia, vol.4 sid.38

Ungefär vid den tiden Håkon skrev sitt försiktiga förmaningsbrev till Bjarne Erlingsson, må Östlandet ha varit i fullt uppror. Kungens fetter Sigurd Havtoresson och Ivar Ogmundsson hade satt sig i besittning av Akershus.

Och den här gången var upproret framgångsrikt. Under ett möte i Skara den 13 Februari 1339 blev kung Magnus tvungen till att godkänna upprorsmännen som likvärdiga motståndare. Det blev slutet vapenstillestånd fram till den 8 September och den 15 Augusti skulle fredsförhandlingarna påbörjas på Båhus.

Sigurd Havtoresson skulle överlåta Akershus till en annan av Norges kungarikes män. Upprorsmännen fick garanterad fri lejd till fredsförhandlingarna. Fredsmötet synes ha funnit stöd som bestämt. Kilderna tiger emellertid om vad som kan ha blivit avtalat mellan parterna.

Norges historia, vol.4 sid.332, 369, 370, 388

Det kom många utlänningar in i Norska län i början av 1400-talet, Svenskar, Tyskar och Danskar.

Särskilt starkt synes detta utländska inslaget ha varit i södra Norge. Många av dessa utlänningar gifte sig med Norska adelsdamer och fick på det viset mer eller mindre fast fot i landet, och de främsta Norska adelssläkterna efterlät i ökande grad bara kvinnor till att föra släkt och egendom vidare.

Så kom Sudrheim och Björköy-Giskeättens position och gods att bli överfört till en Svensk släktgren.

Arvingen till detta mäktiga godskomplex, Agnes Sigurdsdotter var gift med den

Svenske riddaren Jon Marteinsson ca.1390, och deras son Sigurd Jonsson kom att spela en ledande roll i Norge första hälften av 1400-talet. Han ställde sig trofast på unionskungens sida, och blev utnämnd till drottsete av kung Erik 1439.

Våren 1439 sammankallade riksrådet till krismöte i Oslo. Den unions och utrikespolitiska situationen var prekär, samtidigt som riksstyret under kungens exil på Gotland var ifärd med att gå i upplösning. Mötet vidtog att sända en delegation till kungen med bön om att låta antingen Olov Håkonsson, Erland Endridsson eller Sigurd Jonsson

bli utnämnd till drottsete. Det blev så att kaos utbröt i riket eftersom det icke blev etablerat ett effektivt styre i landet, och situationen tvingade kung Erik till att efterfölja Nordmännens krav.

Den 3 September 1439 utnämnde han Sigurd Jonsson till drottsete med fulla Kungliga rättigheter och fullmakter.

Den nye drottseten var Norges mest betydande man. Fadern Jon Marteinsson var en Västsvensk adelsman som i sin tid hade kämpat på Håkon 6.s sida. Modern var dotter till Sigurd Havtoresson. Och herr Sigurd var således släkt med det gamla Norska kungahuset (barn barn barns barn av Håkon 5.e).

Sigurd Jonsson var också Norges rikaste man. Han ägde gods från Nord-Norge längs hela kusten och över Östlandet. Hans egendomar omfattade bland annat merparten av godskomplexet till den tidigare drottseten

Erling Vidkunsson och hela det mäktiga Sudrheim-komplexet som hade varit i Havtoresönernas ägo.

I Norge fanns det icke bra nog gifte till en så mäktig man, och herr Sigurd fann sig därför en Tysk Grevedotter till hustru, Filippa, dotter till Greve Hans av Neurgarten.

Den nye drottseten hörde till den absoluta kungatrogna och konservativa sidan av det Norska rådet.

Efter 1442 hade icke det Norska rådet längre någon central betydelse.

Sigurd Jonsson avgick som drottsete strax efter kungavalet.

Norges historia vol.5 sid.11, 12, 64

Också i Norge begav den nya situationen ledande politiska kretsar till handling. Sommaren efter Kristoffer av Bayerns död titulerade Sigurd Jonsson sig riksförstander sönnafjells och kanslern utställde ett landsvist brev, icke som normalt på kungens vägnar, men med hänvisning till de fullmakter han hade fått av riksförstandern och hela det Norska riksrådet.

Båda dessa förhållanden berättar detsamma. Det Norska riksrådet hade vid nyheten av kungens död kommit samman och träffat de vidtrekkende vedtak som måste till, eftersom Norge fortsatt skulle fungera som en självständig politisk statsenhet. Riksråden kunde på mötet utan vidare konstatera att riket var utan kung. Det betydde att riksrådet nu hade blivit bärare av rikets suverenitet, tills de hade funnit en egen och villig kandidat till tronen. Men Sigurd Jonsson var icke bara aktuell som riksförstander.

Allmogon Nordafjells hävdade halvt annat år senare att ärkebiskopen Aslak Bolt sommaren efter kung Kristoffers död, hade gjort känt för dem att något Sönnafjellske riksråd hade bett honom komma till Oslo.

De hade då gjort det klart för honom att de icke önskade någon Dansk eller Tysk kung i Norge. Allra helst ville de ha Sigurd Jonsson till kung. Det var ingen tillfällighet att Sigurd Jonssons namn kom fram i denna förbindelse.

Han var Håkon 5.s dottersons dotterson genom kungens oäkta dotter Agnes, som blivit gift med Havtore Jonsson från Sudreim (Sörum). Även om denna släktförbindelse icke gav Sigurd Jonsson något arvskrav på tronen, gjorde det honom utan tvekan till Norges förnämsta man. Dessutom var Sigurd Jonsson förnämre gift än någon annan i riket.

Han var gift med Filippa, dotter av Greve Hans av Eberstein & Neurgarten. Greven var den förnämaste av alla Pommerannerna som hade kommit till Norden med Erik av Pommern, och det påstås till och med i en kilde att han var släkt med kungen. I tillägg var Sigurd Jonsson långt rikare än någon annan man i Norge. Över tusen egendomar hade han från Bjarkøy i Nord till Shetland i Väst och Västergötland i Sydöst. Sigurd Jonsson har likväl icke skänkt möjligheten för att bli Norges kung någon seriös tanke. Både han och alla andra med politisk erfarenhet och gangsyn såg klart att den tid för längesedan var förbi då Norge ekonomiskt och militärt mäktade att upprätthålla ett eget Norsk kungahus.

Kristian måste dessutom offra sin mest betrodda man i Norge, en man som hade inlagit sig stora förtjänster i striden för hans Norska kungadöme och som senare hade stått som hans främsta representant i landet, Hartvig Krummedike.

Efter Sigurd Jonssons död blev han 1453 utnämnd till rikshovmästare i Norge. En ställning som han kombinerade med posten som länsherre på Akershus.